

ת"פ 2954/05/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2954-05-18 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

פלוני

באמצעות ב"כ עו"ד מוחמד חלאילה

הנאשם

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בכתב האישום נטען כי ביום 27.10.17 בשעות הבוקר תקף הנאשם את בתו, **המתלוננת**. נטען כי המתלוננת עבדה במטבח בית המשפחה, והנאשם, אשר שהה באותה העת בסלון הבית, החל לקללה, שאז יצאה לגינת הבית. כאשר שבה המתלוננת לבית, התנפל עליה הנאשם והיכה אותה באגרוף בעינה. לאחר מכן, חבט בה בראשה באגרופו פעמיים נוספות ואף תפס בשערותיה. המתלוננת נחלצה מידיו של הנאשם רק בעקבות סיוע שקיבלה מיתר בני המשפחה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לה כאבי ראש, סימני חבלות מתחת לעיניה, נפיחות בעין ימין, המטומה וכאבים.

בדיון מיום 30.04.19 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. לטענתו, אכן שהה עם המתלוננת בבית המשפחה ואף אישר כי צעק עליה, אולם הכחיש את יתר המיוחס לו.

העדויות

המתלוננת היא, כאמור, בתו של הנאשם. בעדותה תיארה כי ביום האירוע תכננה המשפחה לצאת לטיול, ועל כן היא

הכינה כריכים במטבח הבית, בעוד הנאשם שהה בסלון. בשלב מסוים, כך העידה, החלה לריב עם הנאשם. הנאשם התקרב אליה והחל לצעוק. בשלב מסוים, אמה של המתלוננת ביקשה ממנה להכין תה, ועל כן התקדמה אל עבר דלת הכניסה כשבידה סכין על מנת לקטוף של עשבים בגינה. בשלב זה "הוא ראה אותי יוצאת ובא ומשך לי בשיער ואז הוא נתן לי אגרופים בעין ובראש ואז הוא נתן לי מכות ואני נתתי מכות חזרה ואז האחים שלי באו והפרידו בינינו" (עמ' 8 לפרוט', ש' 26-27). המתלוננת הסבירה כי הרקע לוויכוח בינה לבין הנאשם נעוץ ברצונה לצאת לעבוד ובהתנגדותו הנחרצת לאפשר לה לעשות כן.

הגברת **נ"ס** (להלן- **נ"ס** או **אחות המתלוננת**) העידה כי בבוקר האירוע התעוררה בביתה יחד עם יתר בני המשפחה "ומצאתי אותם רבים" (עמ' 18 לפרוט', ש' 15). לדבריה, הבחינה בשניים כשהם מחזיקים האחד את השנייה ורבים, ומשך ניגשה יחד עם בני משפחתה להפריד ביניהם. עוד הוברה בעדותה כי הנאשם "החזיק אותה (את המתלוננת- ש.ל.ב.) מהשיער" (שם, ש' 31), וכי לאחר האירוע הבחינה נ"ס כי עינה של המתלוננת אדומה (עמ' 19 לפרוט', ש' 10).

הנאשם מסר בעדותו בבית המשפט כי בבוקר האירוע שמע קולות דפיקה שהגיעו מכיוון המטבח. לדבריו, בשלב מסוים החלה המתלוננת לקלל אותו והוא צעק עליה בחזרה. הנאשם העיד, כי בשונה מאירועים אחרים בהם מתפתח ויכוח קולני עם המתלוננת, "הפעם באה אלי עם סכין של פירות זרקה את זה על הרצפה ואז התנפלה עלי, תפסה אותי בצוואר, מדגים, ודחפתי אותה בסלון, התחילה לצעוק וכל מי שהיה בבית קם" (עמ' 29 לפרוט', ש' 27-28). הנאשם תיאר כי הרקע לתקיפה של המתלוננת אותו נעוץ ב"סוג של קנאות בגלל שמישהו בא לבקש את ידה של אחותה ואף אחד לא מסתכל עליה אז הפכה לקנאה" (עמ' 29 לפרוט', ש' 21-23; עמ' 30 לפרוט', ש' 17-18). עוד העיד כי המתלוננת מסרה לו שהיא תיגש למשטרה ותתלונן כי אנס אותה. הנאשם הכחיש כי הפעיל אלימות כלפי המתלוננת, ובאשר למשיכת שיערה טען כי לא יכול היה לעשות כן, שכן היא עטתה כיסוי ראש (עמ' 30 לפרוט', ש' 2).

דין בראיות

המאשימה מבססת את אשמתו של הנאשם על עדותה של המתלוננת וכן על עדותה של נ"ס, אחותה, שהבחינה בחלק מן האירוע. הנאשם, מצדו, מכחיש מכל וכל כי הפעיל אלימות כלפי המתלוננת, וטוען כי הוא זה שהותקף על ידה. עולה איפא כי המדובר בתיק המבוסס כולו על בחינת מהימנות הגרסאות שנשמעו בבית המשפט. אקדים מסקנה לניתוח העדויות ואציין כי בנסיבות העניין דנא מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה בפלילים והוכיחה את אשמתו של הנאשם.

עדותה של המתלוננת הותירה בי רושם אמין. עדותה הייתה ברורה, סדורה וקוהרנטית, ולא מצאתי כי קיימות סתירות כלשהן שיש בהן כדי לפגום במהימנותה. ההיפך הוא הנכון. עדותה של המתלוננת הייתה מתונה, והדבר התבטא גם בדברים שמסרה הנוגעים לחלקה באירוע. כך למשל, העידה כי לאחר שהחל הנאשם לתקוף אותה היא ניסתה לדחוף אותו אולם ללא הצלחה "ניסיתי לדחוף אותו ולא הצלחתי, הוא החזיק בי מאוד חזק" (עמ' 9 לפרוט', ש' 10), וכן העידה כי במהלך האירוע ניסתה להתגונן מפניו ושרטה אותו "שרטתי אותו כדי להרחיק אותו ממני" (עמ' 10 לפרוט', ש' 18; ש' 28). נתונים אלה שנמסרו מפיה של המתלוננת מרצון ובבהירות מלמדים על כנות גרסתה ומחזקים את מהימנותה. נוסף על כך, המתלוננת העידה בהגינותה כי מדובר באירוע אלימות ראשון מסוגו בינה לבין אביה (עמ' 10

לפרוט', ש' 13), ואף תיארה כי כיום היחסים ביניהם "רגילים".

במהלך חקירתה הנגדית עומתה המתלוננת עם טענת הנאשם שיש לה בעיות פסיכיאטריות, ואולם ניסיון זה של ההגנה נועד לכישלון חרוץ. הדבר לא גובה בראיות, והמתלוננת הבהירה מפורשות כי אינה מטופלת פסיכיאטרית. מעבר לכך, הרי שאין בהתמודדות נפשית של אדם כדי להוות פגם הפוגע מניה וביה במהימנותו ובאמיתות דבריו. מכל מקום, משלא הוכח, ולו במעט, כי התנהלות המתלוננת הושפעה ממצבה הנפשי, לא מצאתי להידרש לעניין זה.

חיזוק לעדותה של המתלוננת אני מוצאת בעדותה של נ"ס, אחותה. יוער כבר עתה, כי טענת ההגנה לפיה עדותה של נ"ס נועדה לסייע לגרסתה השקרית של המתלוננת- אין לה על מה להישען. אדרבא, לאחר שמיעת עדותה עולה כי ההיפך הוא הנכון. התרשמותי החיובית מעדותה של נ"ס נשענת בראש ובראשונה על העובדה כי תיארה אך את אשר ראתה במו עיניה- הא ותו לא. כך, היא סיפרה בעדותה כי הבחינה בנאשם, אביה, מושך בשערה של המתלוננת וכן הבחינה לאחר האירוע כי עינה של המתלוננת אדומה. נ"ס שבה וחזרה על כך שהיא, יחד עם יתר בני המשפחה, ניגשו להפריד בין השניים. לצד זאת, היא הדגישה כי התעוררה נוכח הצעקות בין השניים, ומשכך לא תיארה דבר הקשור לתחילת האירוע. יתר על כן, היא מסרה כי לא הבחינה באגרופים שחבט הנאשם במתלוננת (עמ' 22 לפרוט', ש' 1). העובדה כי עדותה של נ"ס מוגבלת בערכה הראייתי יש בה כדי לדחות את טענת ההגנה לפיה עדותה נועדה לסייע למתלוננת לטפול על אביהן אשמה לא לו. ברי כי אילו היו אלה פני הדברים, הייתה עדותה של נ"ס עשירה בפרטים ועולה כדי עדות עצמאית המפלילה את הנאשם. לא כך הדבר.

אכן, אין לחדד כי ערכה הראייתי של עדותה של נ"ס הוא מוגבל. עדותה זו אינה יכולה להוות ראיה עצמאית לעניין האגרופים שחבט בה הנאשם, אולם יש בה בהחלט כדי לחזק את עדות המתלוננת בדבר חבטות אלה, שכן נ"ס ציינה שהבחינה מיד לאחר שהפרידו בין השניים כי "העין שלה היתה אדומה" (עמ' 19 לפרוט', ש' 10). באשר למשיכת שיערה של המתלוננת, הרי שנ"ס הבחינה באמור לעיל, באופן המחזק את גרסתה של המתלוננת הן בפרט זה והן בגרסתה הכוללת בדבר אלימות שספגה מן הנאשם.

בהמשך ישיר אציין, כי ההגנה סברה כי יש להעניק משקל נמוך לגרסתה של נ"ס, שכן העידה כי לא הבחינה במהלך האירוע בשריטות על הנאשם, וכן כי לא הבחינה בסכין שבה אחזה המתלוננת כאשר התכוונה לצאת מן הבית לקטוף עשבים. אינני שותפה לדעה זו. ראשית, בנוגע לשריטות, המתלוננת העידה בעצמה כי שרטה את אביה בזמן ניסיונותיה להיחלץ ממנו. העובדה כי נ"ס לא הבחינה בשריטות בידו אינה פוגמת בעדותה ויתכן שלא לשמה לב לנתון זה. באשר לסכין, אני מקבלת את גרסת המתלוננת לעניין זה ולפיה "כשהוא בא תקף אותי הסכין נפלה על הרצפה" (עמ' 11 לפרוט', ש' 15), ומשכך רק טבעי כי נ"ס, אחותה, שהגיעה להפריד בין השניים לאחר תחילת האירוע, לא תבחין בסכין בידיהם של המתלוננת או הנאשם. כפי שצוין לעיל, העובדה כי נ"ס העידה רק על דברים שהבחינה במו עיניה שלה מדגישה את מהימנותה ואת כנות דבריה.

באשר לטענת ההגנה לפיה המתלוננת עטתה כיסוי ראש ומשכך לא יכול היה הנאשם למשוך בשערה, אני מקבלת לחלוטין את גרסת נ"ס, ולפיה במהלך האירוע, שהתרחש בבית המשפחה, לא חבשה המתלוננת כיסוי ראש. לטענת ההגנה, כיוון שהמתלוננת התכוונה לצאת מן הבית לקטוף עשבים להכנת תה, הרי שהייתה בזמן האירוע עם כיסוי

הראש. עם זאת, נ"ס בעדותה הבהירה "זה לא בכביש זה בפתח של הבית. אני לא שמה כיסוי ראש כדי לקטוף נענע" (עמ' 23 לפרוט', ש' 21). וכאשר עומתה עם הנתון שמסרה לפיו המתלוננת יצאה מן הבית באותו היום עם כיסוי ראש, מסרה נ"ס כי "הכוונה הייתה כשהיא יוצאת מהבית. כשאחותי יצאה לקטוף נענע היא לא הייתה עם כיסוי ראש" (שם, ש' 23). כאמור, אני מקבלת את הסברה מניח הדעת של נ"ס לעניין זה, אשר מתיישב עם השכל הישר ועם ההיגיון. אעיר עוד למעלה מן הצורך, כי המתלוננת כלל לא נחקרה בדבר נתון זה ולא נתקבלה גרסתה בעניין באופן המעורר ממילא קושי לקבוע ממצא עובדתי הנוגע לשאלת עטיית כיסוי הראש בזמן האירוע.

חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת ניתן למצוא בהגשת התלונה במשטרה מיד לאחר האירוע וכן פנייתה לקבלת טיפול רפואי. הגשת התלונה במשטרה עוד באותו היום ופנייתה הצמודה לקבלת טיפול רפואי ביום למחרת מהוות ראיות חיזוק אובייקטיביות לגרסת המתלוננת בדבר האלימות שננקטה כלפיה על ידי הנאשם (השוו: ע"פ 6950/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 24-25 (פורסם בנבו, 24.09.19)). ת/1 הוא אישור רפואי אשר עולה ממנו כי המתלוננת פנתה יום למחרת האירוע לקבלת טיפול רפואי במרפאה. הממצאים שפורטו בבדיקתה של המתלוננת הינם "סימני חבלות בפנים מתחת לעיניים ד צ יותר בימין עפעף ימין נפוח המטומה".

עם זאת, צילומי החבלות שספגה המתלוננת לא צולמו עם הגעתה לתחנת המשטרה, ומשכך אין בידי בית המשפט תמונות המתעדות את חבלותיה. רס"ר יעל קושנירקה היא שוטרת שביצעה בדיקה גופנית פרטית למתלוננת. לאחר שעיינה במזכר שערכה, העידה כי היו חבלות בפניה של המתלוננת "מלבד הסימנים על הפנים לא ראיתי סימני חבלה בשאר הגוף" (עמ' 12 לפרוט', ש' 14). בחקירתה הנגדית ציינה כי אינה יודעת מה הסיבה בגינה לא תיעדה את החבלות. רס"ר גיאת גאנם גבה את הודעתה של המתלוננת, ומעדותו עולה כי רשם בראשית חקירתה הערה לפיה עין ימין שלה אדומה ודומעת. הוא נשאל לגבי תיעוד הדברים, והשיב כי צילם את החבלה במכשיר הטלפון שלו. דא עקא, וכפי שציין במזכר נוסף, מכשירו התקלקל והתמונות שנשמרו בו נמחקו כליל. כאשר נשאל בחקירתו הנגדית מדוע לא הדפיס את התמונות בפרק הזמן שבין צילומן לבין הפגם הטכני שנפל במכשירו השיב כי הדבר נעוץ בעניינים טכניים הקשורים למדפסת בתחנה (עמ' 14 לפרוט', ש' 25-26).

אכן, יש להצר על כך שתיעוד החבלות של המתלוננת לא בוצע כראוי, וגם כאשר אלה תועדו, התמונות לא הודפסו בזמן המתאים. המדובר בהתנהלות כושלת ויש לקוות כי נוהל תיעוד התמונות שונה באופן שאינו נסמך אך על מכשיריהם הפרטיים של החוקרים. עם זאת, אינני סבורה כי יש בנתון זה כדי לפגום בתשתית הראייתית הקיימת נגד הנאשם. הלכה למעשה, החבלות שספגה המתלוננת תועדו הן בתעודה הרפואית שהוגשה (ת/1); הן בעדותה של נ"ס, אחות המתלוננת, שהבחינה בעין האדומה של המתלוננת; הן בעדותה של רס"ר יעל קושנירקה שערכה בדיקה גופנית פרטית למתלוננת ותיעדה את הממצאים במזכר, והן בעדותו של רס"ר גיאת גאנם, שציין את התרשמותו בהודעתה של המתלוננת (אשר לא הוגשה לעיון בית המשפט). בהינתן האמור, איני רואה כיצד יש בהיעדר התמונות המתעדות את החבלה כדי לפגום במסד הראייתי הקיים.

גרסת הנאשם

הודעותיו של הנאשם במשטרה (ת/2, ת/3) הוגשו לבית המשפט, ואף בהן מסר כי המתלוננת היא זו שתקפה אותו מבלי

שעשה דבר. עם זאת, עיון בהודעותיו של הנאשם מלמדות על מספר פערים בין גרסתו זו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט.

כך למשל, בכל הנוגע למניע של המתלוננת לתקוף אותו. בעוד שבעדותו בבית המשפט מסר הנאשם כי הדבר קשור לקנאה ותסכול שחוזה המתלוננת כי טרם ביקשו את ידה לנישואים, במשטרה מסר כי הדבר נעוץ בבעיות פסיכיאטריות מהן היא סובלת מבלי שהוזכר דבר הקשור לרצונה להתחתן או לקנאה שהיא חווה. פער נוסף קשור לנוכחות בני המשפחה במהלך האירוע. בעדותו בבית המשפט ציין הנאשם כי המתלוננת "התחילה לצעוק וכל מי שהיה בבית קם על הצעקות שלה" (עמ' 29 לפרוט', ש' 28-29). ואילו בהודעתו במשטרה ציין שאף אחד לא הבחין במתרחש בין השניים (ת/2, ש' 53) וכן כי יתר דיירי הבית נכחו בחדרים שלהם (שם, ש' 58). נוסף על כך, בעוד שבבית המשפט טען כי לא משך בשערה של המתלוננת כי זו הייתה עם כיסוי ראש, עולה כי בהודעתו במשטרה, כאשר עומת עם החשד לפיו משך בשערה, לא מסר דבר הקשור לפרט זה אלא אך ציין כי "לא נכון לא באלוהים אולי דחפתי אותה ממני אבל לא הרמתי יד עליה ולא הרבצתי לה" (ת/2, ש' 45).

הנה כי כן, קל להיווכח כי עדותו של הנאשם בבית המשפט היא גרסה כבושה בחלקה. פרטים רבים הוספו והותאמו לגרסתו בבית המשפט באופן שיתמוך בהכחשתו את האירוע, הגם שאלה לא הובאו על ידו בהודעתו במשטרה שנגבתה ביום האירוע. כידוע, יש בפערים אלה כדי לפגום במהימנות גרסתו של הנאשם. הדבר מקבל משנה תוקף באשר לפרט שעניינו בעטיית כיסוי הראש. ברי כי לו אכן כך היה הדבר, היה הנאשם מצוין זאת בהזדמנות הראשונה על מנת להתגונן מפני המיוחס לו. משלא עשה כן, והעלה גרסה זו מספר שנים לאחר האירוע, אין הדבר יכול לשמש להגנתו ללא ביסוס ראיתי מתאים. ואזכיר כי הדבר הוכחש על ידי בתו, נ"ס, שהעידה כי ראתה את הנאשם מחזיק בשערותיה של המתלוננת. כאמור, לנוכח הפערים המתוארים, ברי כי גרסתו של הנאשם לא הותירה בי רושם מהימן, ולא ראיתי כיצד הסבריו הקלושים עולים על גרסתה של המתלוננת, אשר לה, כמצוין לעיל, מספר חיזוקים משמעותיים.

כאן הוא המקום להתייחס גם לטענה בדבר הבאת עדים מצדו של הנאשם. אני שותפה לדעת ההגנה לפיה אין לזקוף לחובתו של הנאשם את אי הבאת יתר ילדיו לעדות בבית המשפט. בדומה לעדותה של נ"ס, ערכן הראיתי של עדויות אלה יהיה מוגבל, באשר הם התעוררו לאחר תחילת האירוע ולנוכח הצעקות בין השניים. שונים הם הדברים באשר לנוכחותה של אמה של המתלוננת (רעיית הנאשם), אשר ככל שעולה מחומר הראיות נכחה באירוע והבחינה במתרחש. מזכר ת/4 הוגש על מנת ללמד על ניסיונות לזמנה לחקירה, אולם ללא הצלחה. אכן, כעדת ראיה לאירוע יש ועדותה הייתה מסייעת בחקר האמת. עם זאת, אין לחדד כי מדובר בדמות אשר במידה רבה מצויה בין הפטיש לסדן, במובן זה שייתכן שהייתה מעדיפה שלא לנקוט עמדה או צד באירוע המתואר. מכל מקום, על פי מזכר ת/4 עולה כי כאשר נתבקשה להגיע לחקירה היא מסרה כי השניים (המתלוננת והנאשם) נתנו מכות אחד לשני, ויש יסוד להניח כי ממילא בעדותה במשטרה או בבית המשפט הייתה שבה וחוזרת על קביעה זו, תוך ניסיון להימנע מלבחור צד באירוע. אמנם ב"כ הנאשם ביקש במהלך סיכומיו ובלשון רפה שתינתן לו הזדמנות לזמן את אשת הנאשם, אולם ברי שבקשה זו שנאמרה, כאמור, בחצי פה, לא הייתה רצינית ומכל מקום הועלתה בשיהוי ניכר- במהלך סיכומי ההגנה, ולאחר שהצדדים הכריזו שאלה עדיהם.

תוצאה

הרשעתו של הנאשם נסמכת על עדותה של המתלוננת. אני מוצאת לאמץ את גרסתה כפי שנשמעה בפניי בבית המשפט, ואשר מצאתי לה מספר חיזוקים: עדותה של נ"ס אחותה, פנייתה לקבל טיפול רפואי והגשת התלונה במשטרה בצמוד לאירוע (אשר תיעדה מילולית את ההתרשמות מחבלותיה של המתלוננת), הכל כמפורט לעיל.

סוף דבר- אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תש"פ, 21 יולי 2020, במעמד הצדדים